

1a edició, setembre, 2006

© Del text, 2006

Llucìa Vallés

© D'aquesta edició, 2006

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

Fax: 961 270 038

e-mail: [periferic@periferic.es](mailto:periferic@periferic.es)

web: [www.periferic.es](http://www.periferic.es)

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 84-934847-5-X

Dipòsit Legal: B-39.179-2006



Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

# La mirada del gamarús

Llucià Vallés



perifèric  
edicions

*Nota de l'autor:*

*La mirada del gamarús* és una història que narra fets que podrien vincular-se fàcilment a la realitat. No és així, tanmateix. Els llocs on es desenvolupa l'acció, alguns dels personatges de més pes en la novel·la i algunes dades que fan referència al passat són reals, però tots els fets ací contats, així com les reaccions dels personatges, pertanyen exclusivament a la fantasia de l'autor.

Per a Pablo i Carmen, per la seua hospitalitat i en  
homenatge a un racó màgic de la nostra terra.

Ara va sentir amb molta més claredat els murmurs darrere de la porta tancada. Se sentien molt prop d'ella. Va mirar Jaume que dormia plàcidament, la silueta del qual era retallada per la llum de la lluna en el llit del costat. La seua respiració era profunda i pausada. La nit estava quieta, com congelada en una postal antiga, com atrapada en el temps. Va girar els ulls cap a la porta aguantant a penes per damunt del llençol que la cobria i els va clavar en ella. Era una porta vella, de taulers foscos i irregulars estellats sobretot per la part de baix. Va agusar l'oïda i va contindre la respiració mentre lluitava amb la por que començava a tenallar-la. Va sentir passos esmorteïts que s'arrossegaven a l'altre costat, amb sigil, com si no volgueren trencar el silenci de la nit. Després una altra vegada murmurs. Dues veus diferents que lliscaven per davall de la porta de l'habitació de les rates penades. Una habitació tancada sempre amb clau on només hi havia trastos i on dormien centenars de rates penades. "Les rates penades no parlen ni caminen" –va pensar Mar intentant convèncer-se que la nit i la màgia del molí estaven jugant amb els seus sentits.

L'habitació on dormia amb el seu germà era molt gran, de sòl llis i irregular cobert en gran part per una estora de llana trenada. Els dos llits individuals estaven separats a penes per uns centímetres i als laterals dos tamborets de fusta servien de tauletes de nit. Un armari desmanegat al costat de la porta, una cadira al costat de la finestreta i unes prestatgeries d'obra al costat del llit del seu germà completaven una decoració gairebé monacal de tan senzilla, però que havia enamorat els bessons només veure-la. L'altra porta, la que segons els havia contat Pablo comunicava mitjançant un passadís fosc habitat per rates penades amb una altra habitació, més gran encara que la seua i que només s'utilitzava per a acumular trastos i materials d'obra, estava sempre tancada. Ningú podia estar a l'altra banda.

Mar es va concentrar intentant separar els diferents sorolls de la nit. La respiració fonda i rítmica de Jaume, el vent suau engrunsant les branques dels xops, la llunyana remor del riu que pareixia conversar amb els arbres... prop, però a l'altre costat del vell edifici de pedra, es va sentir clarament la ululació del gamarús. Mar es va estremir sota els llençols sense separar els ulls de la misteriosa porta. Pensà que els sorolls podien deure's al moviment de les rates penades. Va recordar que Pablo els havia contat que la xemeneia del saló de davall de la seua habitació travessava el corredor darrere de la porta i, tractant d'enfrontar la lògica a les seues pors, va voler convèncer-se que els passos i les veus venien de baix i s'enfilaven per la xemeneia com si foren fum, però sabia de sobres que a aquelles hores al saló no quedaven ni els gats perquè Carmen i Pablo els obligaven a eixir totes les nits i ells ja s'havien gitat feia molta estona. Va escoltar atentament fins que es va convèncer que la nit i els seus propis temors s'estaven burlant d'ella.

Va eixir del llit intentant no fer el mínim soroll i va recolzar els peus coberts per calcetins de muntanya en la tova llana de l'estora. Es va incorporar i es va acostar lentament a la porta. Va recolzar l'orella contra la fusta. Res. Només un espés silenci pareixia reptar-la des de l'altre costat. Es va acostar a la finestreta quadrada i va aguitar el seu cap a la nit. Una suau brisa va besar les seues galtes. Va mirar al cel i va contemplar meravellada l'espectacle que li oferien milers d'estreles que semblaven caps d'agulla clavats en una tela negra. La lluna, creixent, retallava siluetes fosques i amenaçadores. Lluny, el gamarús va tornar a cridar-la travessant la nit. Mar es va estremir de nou, va entretancar la finestra i va tornar a gitar-se amb el ferm propòsit d'adormir-se. L'endemà convenceria Pablo que li ensenyara l'habitació de les rates penades.